

nebezpečí pro život lidský a došlo k nápadnému znetvoření poškozeného, na rozdíl od otázky první, kdy předpokládán úmysl nepřátelský, jen překročením mezí obrany nutné k odvrácení bezprávného útoku na život obžalovaného z poděšení, ze strachu nebo z leknutí a, mohl-li obžalovaný již podle přirozených každému lehce seznatelných následků jednání svého nalédnouti, že je způsobilo, přivoditi nebezpečí pro život lidský. V zákoně (sr. § 320 tr. ř.) není nikde zabráněno, že v otázce eventuální nesmí se činiti poukaz, pokud jde o skutkovou stránku činu na otázku hlavní, a je proto, stal-li se takovýto poukaz, přípustno, při zkoumání otázky úplnosti výroku porotců přihlížeti k obsahu otázky hlavní. Proč porotcové odpověděli záporně k otázce první, ač z odpovědi jejich na dané otázky viděti není a porotcové nebyli též dle § 326 tr. ř. povinni výrok svůj odůvodňovati. Přisvědčující k otázce jim předložené, prohlašují porotcové, že čin, na němž se obžaloba zakládá, nese na sobě znaky, jež zákon vyžaduje k trestnosti vůbec a k pojmu dotyčného zločinu zvláště. Naopak mohou porotcové předloženou jim otázku v celém rozsahu zodpovědi záporně, mají-li za to, že třebaš jen jediný ze zákonných znaků deliktu není dán, nebo že tu není obecných předpokladů viny. Záporným zodpověděním otázky hlavní není tedy samo o sobě řečeno, že porotcové každou jednotlivou okolnost v ní obsaženou pokládali za neprokázanou. Jestliže tedy porotcové odpověděli k otázce první záporně, nedá se předpokládati, že měli za to, že se obžalovaný vůbec nedopustil činu za vinu mu tam kladeného, nebo že zejména čin jeho nevedl k těžkému tělesnému poškození člověka. Kdyby argumentace zmateční stížnosti byla správná, neměla by otázka třetí vůbec smyslu a byla by kladná odpověď na otázku tu nemožna, poněvadž by pak přece do otázky III. a odpovědi na ni nebylo možno přejímati ani pouhé faktum hození sudem, jež by přece rovněž bylo porotci bývalo popřeno. Ze záporné odpovědi na otázku první nedá se tudíž vysuzovati nic pro otázku třetí, samostatnou a popření otázky první, přímo předpokládající. Poněvadž však porotcové kladně odpověděli k otázce třetí, v níž odkázáno bylo ke všem se stanoviska práva trestního významným znakům činu obžalovaného, jak vypočteny byly v otázce první, bylo tím vysloveno, že porotcové v případě přítomném znaky ty uznávají za prokázány a dány, i směl tedy soud právem při subsumpci takto vymezeného podkladu skutkového pod ustanovení hmotného práva trestního předpokládati, že činem obžalovaného způsobeno bylo Karlu L. těžké uškození na těle. Že by však subsumpce takto kvalifikovaného skutkového děje pod ustanovení § 335 tr. z. byla nesprávná, sama stížnost netvrdí. Její dovozování, že použito mělo býti jen ustanovení § 431 tr. z. spočívá jen na shora zmíněném mylném předpokladu. Posléze zmíněné místo v zákoně nemůže proto přicházeti v úvahu, ježto předpokládá, že nedošlo ke skutečné škodě, kdežto v případě přítomném zjištěno bylo výrokiem porotců těžké tělesné poškození. Je tedy stížnost zmateční neodůvodněna i náleželo ji zavrhnouti.

Čís. 82.

Zví-li ohrožený o nebezpečné vyhrůžce, pronesené jen pro určitý případ, teprve v době, kdy případ ten nemůže více nastati, není zde objektivní skutkové podstaty zločinu dle § 99 tr. z.

(Rozh. ze dne 27. září 1919, Kr. I. 318/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil dle § 290 tr. ř. po ústním líčení k zmateční stížnosti obžalov. Vincence J. do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 29. dubna 1919, pokud jím byl uznán vinným zločinem veřej. násilí dle § 99 tr. z. a zprostil jej dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním dle § 99 tr. z., jehož dopustil se prý tím, že dne 17. února 1919 na ulici v Č. obecnímu tajemníku Čeňku M. ublížením na těle a to vraždou v tom smyslu hrozil, by ho ve strach a nepokoj uvedl, při čemž vyhrůžka ta byla takovou, že se jí v tom, komu hrozeno, hledíc k okolnostem i důležitosti zla, jímž pohrozeno, mohla vzbuditi důvodná obava.

Důvody:

Přezkoumávaje rozsudek přesvědčil se zrušovací soud, že na prospěch obžalovaného je opodstatněn důvod zmatečnosti dle § 281, č. 10 tr. ř. v tom směru, že skutek obžalovaného, pro který uznán byl vinným zločinu veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním dle § 99 tr. z., nezakládá při správném výkladu zákona tohoto zločinu, nýbrž tvořiti by mohl jen skutkovou podstatu přestupku urážky na cti dle § 496 tr. z. Skutek řečený záležel dle zjištění rozsudku v tom, že obžalovaný křičel na obecního tajemníka M.: »Nechod za mnou, nebo tě zabiju,« což vícekrát opakoval, a nůžky na tajemníka vystrkoval. Zjišťuje tyto skutečnosti opíral se nalézací soud o seznání svědků Václava P. a Bedřicha K. a projevil zcela jasně a nepochybně, že plně věří jak těmto svědkům, tak i svědectví poškozeného M. Není proto závady, by čerpal se z těchto výpovědí i takové poznatky děje, jež svědky byly dotvrzeny, k nimž však nalézací soud v důvodech rozsudku výslovně nepoukázal. Z výpovědi poškozeného Čeňka M. plyne a jest dle toho, co řečeno, považovati za zjištěno, že poškozený ani řečené vyhrůžky sám neslyšel, ani sám neviděl, že by byl obžalovaný na něho nůžky vytahoval. O obojím zvěděl teprve dodatečně od svědka B. Ve světle této skutečnosti přirodívá se čin obžalovaného v jiné trestní roucho. Obžalovaný hrozil poškozenému M. zabitím pro případ, že by za ním šel. Tato vyhrůžka nebyvši M. v době činu postřehnuta, nebyla přirozeně s to, by určovala jeho rozhodnutí, kudy po výstupu chce se dále ubírat. Pro budoucnost však a nezávisle na výmince, že by M. šel za obžalovaným, tento onomu dle obsahu a smyslu pohrůžky zabití nesliboval. Z řečeného plyne, že vyhrůžka pro dobu a pro případ, na kterou a pro který byla míněna, nebyvši poškozeným postřehnuta, obav vzbuditi nemohla, pro budoucnost však nebyla ani míněna ani projevěna. Co pak svědek B. sdělil snad v jiném doslovu poškozenému, nejde na vrub obžalovaného. Tohoto lze bráti v zodpovědnost jen za to, co on projevil a jak to projevil. Není zde tudíž objektivní skutkové podstaty zločinu dle § 99 tr. z. Ježto pak poškozený M. za potrestání obžalovaného pro urážku na cti řečenou vyhrůžkou nežádal, nutno obžalovaného v naznačeném směru z obžaloby zprostiti.